

Keď sme dorazili do Jacksonvillu, bol som zvedavý, či Charlie splní svoj sľub týkajúci sa spania pod hviezdami, no pri pohľade na to, ako zvedavo nazerá do vysvietených okien prvého saloonu, okolo ktorého sme prechádzali, mi bolo jasné, že slovo nedodrží. Kone sme na noc ustajnali. Paholka som požiadal, aby mi čierneho podkul, a spýtal som sa ho, koľko by mi dal za Buca. Chlap priložil lampáš k Bucovmu poranenému oku a povedal, že mi to povie ráno, keď si ho bude môcť lepšie obzrieť. S Charliem sme zašli do centra, kde sme sa rozišli. On si chcel vypiť a ja zajesť. Ukázal na hotel, kde by sme sa mali napokon opäť zísť, a ja som prikývol.

Búrka utíchla, mesiac bol v splne, visel dosť nízko a hviezdy doslova žiarili. Vošiel som do skromnej reštaurácie a sadol som si k oknu, kde som si na prázdnom stole prezeral dlane. Vo svite planét pôsobili nehybne, žiarivo bielou farbou pripomínali slonovinu a zdalo sa, akoby vôbec nepatrili k môjmu telu. Pristúpil ku mne akýsi chlapec a položil na stôl sviečku, čím mi ten efekt úplne pokazil, a ja som si prečítal cenník na stene. Na raňajky som toho zjedol málo aj napriek tomu, že som šiel spať bez večere, a v žalúdku mi škŕkalo od hladu. Tamojšie jedlá však už

ani nemohli byť mastnejšie, a keď ku mne priskočil čašník s ceruzou v ruke a bezmála sa mi klaňal, opýtal som sa ho, či mi nemôže ponúknuť niečo menej sýte.

„Vy dnes nie ste hladný, prosím?“

„Od hladu ani nevidím,“ odvetil som. „Ale dal by som si niečo ľahšie než pivo, hovädzINU a krumpľe s maslom.“

Čašník zaťukal ceruzkou o blok. „Chceli by ste si zajesť, ale nie najesť sa dosýta?“

„Chcel by som len *zahnať* hlad,“ povedal som.

„A je v tom nejaký rozdiel?“

„Chcel by som si zajesť, ale nech to nie je nič ťažké, ak mi rozumiete.“

„Myslel som, že keď už človek je,“ poznamenal, „chce sa aj nasýtiť.“

„Chcete povedať, že si nemôžem objednať nič, čo nie je v ponuke?“

Čašník zostal zmätený. Ospravedlnil sa a zašiel do kuchyne po kuchárku. Tá bola prepracovaná a tieto opletačky ju rozčuľovali.

„V čom je problém?“ opýtala sa a utierala si dlane do rukávov.

„Kto povedal, že máme nejaký problém? Chcel som len vedieť, či mi môžete ponúknuť aj niečo ľahšie, než sú jedlá v ponuke.“

Kuchárka pozrela na čašníka a vzápätí opäť na mňa. „Vy nie ste hladný?“

„Môžeme vám ponúknuť polovičnú porciu, ak nie ste hladný,“ povedal čašník.

„Už som vám povedal, že som hladný. Ako vlk! Ale dal by som si niečo menej sýte, chápete?“

„Keď už jem, chcem sa najesť dosýta,“ nechápala kuchárka.

„O to pri jedení ide!“ dodal čašník.

„A keď dojete, potľapkáte si po bruchu a poviete: ‚Som plný.‘“

„Všetci to tak robia.“

„Pozrite,“ povedal som. „Dám si polovičnú porciu hovädziny bez krumplí a k tomu víno. Máte aj nejakú zeleninu? Napríklad listovú?“

Čakal som, že ma čašník vysmeje. „Vidí sa mi, že vzadu pri králikárňach máme mrkvu.“

„Prineste mi teda k tej hovädzine za hrst mrkiev, prosím vás, očistené a uvarené. A môžete mi naučtovať celú porciu za to, že vás takto prehánam, dobre?“

„Ako si poviete,“ zahlásila kuchárka.

„Prinesiem vám to víno,“ doložil čašník.

Keď pred mňa položili tanier, kopili sa na ňom úbohé horúce mrkvičky. Kuchárka vňať odrezala, no nie celú, kúsok zelene nechala – povedal by som, že na ne zabudla z čistej zlomyseľnosti. Zopár som do seba dostal, no mrkvy akoby zmizli skôr, než došli do žalúdka, a ja som začal dosť zúfalo pátrať po hovädzine. Našiel som ju na dne zeleninovej kôpky a vychutnával som si každý kúsok, avšak už o chvíľočku bolo po nej a mňa sa zmocňovala depresia. Sfúkol som sviečku a opäť som vyvaloval oči na strašidelne vyzerajúce dlane. Keď sa mi roztriasli, zamyslel som sa nad kliatbou z chatrče tej starej strigy. Kedy asi prepukne naplno, ak vôbec? Ako sa prejaví? Opäť prišiel čašník, aby upratal stôl, a ukázal na zvyšné mrkvy. „Zeleninka vám nechutila?“ opýtal sa naivne.

„Čoby nie,“ odsekol som. „Môžete to odnieť.“

„Ešte víno?“

„Dám si ešte za pohár.“

„Nedáte si múčnik?“

„Jasné, že nie, dofrasa!“

Utrápený čašník ušiel kadeľahšie.

Ráno som šiel pozrieť Charlieho a ani trochu ma neprekvapilo, že ho zase nadrapuje a nie je v stave pokračovať v ceste. Bez akéhokoľvek zanietenia som ho začal karhať, no tentoraz to nebolo nutné. Vedel rovnako dobre ako ja, že si už nemôžeme dovoliť stráviť ďalší deň inak než natvrdo v sedle, a sľúbil, že do hodiny bude schopný vyraziť. Nevedel som, aké čary hodlá použiť, aby jeho útrapám takto narýchlo odzvonilo, ale už som tú tému neotváral, radšej som ho nechal utápať sa v mizérii a bolestiach a vrátil som sa do reštaurácie, že si dám raňajky, ktoré som potreboval ako soľ. Čašník z predošlého večera tam nebol, no namiesto neho mal službu mladík, ktorý sa naňho podobal – bol som v tom, že je to jeho syn. Keď som sa ho však spýtal: „Kde je tvoj otec?“, chlapec zopál ruky a odvetil: „V nebi.“ Dal som si malú porciu praženice s fazuľou, no keď som dojedol, ešte stále som bol hladný ako vlk. Sedel som, hľadiac na masťný tanier, a, čestné slovo, veľmi rád by som ho bol vyľízal, no nedalo mi to, musel som zachovať dekorum. Keď vošiel mladík a tanier mi vzal, sledoval som, ako si pláva vzduchom na druhú stranu miestnosti a mizne v kuchyni, kde bol mimo dohľadu. Chlapec sa vzápätí vrátil s otázkou,

či si ešte niečo nedám, kým zaplatím. „Dnes máme čerstvý koláč,“ povedal.

„Aký?“ opýtal som sa a pomyslel som si: Len nech nie je čerešňový.

„Čerešňový,“ odvetil chlapec. „Rovno z pece. U nás ide na dračku. Naozaj, je veľmi obľúbený.“ Zrejme som vystrúhal nejakú grimasu, pretože mladík sa ma spýtal: „Je vám niečo? Nevyzeráte dobre.“

Na čelo mi vystúpili kropaje potu a roztriasli sa mi ruky. Každá molekula môjho tela túžila po čerešňovom koláči. Poutieral som si servítkou tvár a mladíkovi som odvetil, že mi nič nie je, len som unavený.

„Tak dáme si či nedáme?“ opýtal sa.

„Nedáme,“ odvetil som. Položil predo mňa účet a vrátil sa do kuchyne. Keď som zaplatil, vybral som sa do obchodu doplniť zásoby a pohmkával som si svoju cnotnú melódiu. Do cesty mi vošiel kohút a chcel sa biť. Sňal som si pred ním klobúk a on upaloval cez mláky ako najatý – ten dobre stavaný tvor, samé perie a žiaden rozum.

Keďže sa mi nebezpečne míňala zásoba prášku na zuby, opýtal som sa majiteľa obchodu, či drží tento druh tovaru, a on ukázal na krátky zástup škatuliek, z ktorých každá mala na sebe iné označenie druhu či príchuti: šalvia, borovica, mäta a fenikel. Keď sa ma opýtal, akú príchuť hľadám, povedal som mu, že zostanem verný mätovej, pretože sa mi zatiaľ osvedčila, no predavač, agent s teplou vodou vo veste, trval na tom, aby som vyskúšal aj ostatné. „Život je zmena,“ povedal, a hoci sa mi jeho názor na vec, ktorý tak spokojne predkladal, nepozdával, sám som bol na ostatné príchute zvedavý a vzal som si ich k umývadlu v zadnej miestnosti,

dávajúc pozor, aby som škatuľky nepreliačil alebo inak nezničil a nemusel som si kúpiť takú, o ktorú nemám záujem. Postupne som vyskúšal všetky príchute. Keď som sa vrátil do hlavnej miestnosti, povedal som predavačovi: „Tá borovicová celkom ujde. Zanecháva na jazyku príjemný pocit čistoty. Zo šalviovej ma páli hrdlo, tá mi až tak nesadla. Feniklová je úplný hnus. Ako vravím, zoberiem si mäťovú.“

„Vždy je dobré uistiť sa,“ vyšla z neho myšlienka jasná ako facka a dosť hlúpa. Neodpovedal som. Okrem prášku na zuby som kúpil pol kila múky, pol kila kávy, štvrt kila cukru, kilo fazule, kilo solenej bravčoviny a kilo sušeného ovocia, a to mi už v bruchu cigáni vyhrávali ostošeť. Vypil som veľký pohár vody a odišiel som do stajne, pričom mi voda v žalúdku pri každom kroku zažblnkala.

Keď som vošiel do stajne, paholok práve dokončil podkúvanie. „Za toho nízkeho vám dám šesť dolárov,“ ponúkol sa. „Za podkovy vám účtujem dolár, takže to bude päť.“ Podišiel som k Bucovi a pohladkal som ho po ňufáku. „Dobré ráno,“ pozdravil som ho. Cítil som, že ma spoznal, hľadel na mňa úprimne, bez strachu či zlovôle. Paholok stál za mnou. „O to oko zrejme príde,“ poznamenal. „Dá sa aj zapriať do voza? Dám vám zaňho štyri doláre.“

„Rozhodol som sa, že ho nepredám,“ povedal som.

„Dám vám šesť dolárov vrátane tých podkov.“

„Nie, rozmyslel som si to. Ale čo ten čierny?“

„Sedem dolárov za toho nízkeho je moja posledná ponuka.“

„Koľko ponúknete za toho čierneho?“

„Toho čierneho si nemôžem dovoliť. Za toho druhého vám dám osem.“

„Spravte mi cenovú ponuku na čierneho,“ navrhol som.

„Dvadsaťpäť dolárov.“

„Ten je hoden päťdesiat.“

„Tridsať dolárov aj so sedlom.“

„To nemyslíte vážne! Dám ho za štyridsať, ale bez sedla.“

„Dám vám tridsaťpäť dolárov.“

„Tridsaťpäť bez sedla?“

„Tridsaťpäť bez sedla mínus dolár za podkovy.“

„Čakáte, že zaplatím za podkovy na koňa, ktorého si nenechám?“

„Vy ste si ho dali podkuť. Teraz musíte zaplatiť za robotu.“

„Tak či tak by ste si ho podkuli.“

„O to vôbec nejde.“

„Tridsaťštyri dolárov,“ povedal som.

Paholok zmizol v priestoroch svojho pôsobiska, išiel si po peniaze. Začul som, ako sa o kúpe háda s nejakou ženou. Syčal na ňu cez zuby, a hoci som nepočul konkrétne slová, základnú myšlienku som vyrozumel: *Drž zobák! Ten chlap je padnutý na hlavu!* Do stajne vošiel Charlie, v tvári bol úplne zelený, no pokúšal sa to skryť. Keď sa paholok vrátil s peniazmi, mal so sebou aj fľašu whisky ako prípitok na poctivý obchod. Keď som ponúkol whisky bratovi, prišli naňho mdloby. Utrpenie mu natoľko zamestnávalo myseľ, že okolnosti predaja koňa si uvedomil až dobrých desať míľ za mestom.